

Дамян Дамянов

Аз съм ти камък...

Аз съм ти камък на шията –
скъсай въжето, хвърли ме!
Тегля те, суча те, вия те
с тежест неудържима.
До кръв е ранена и пламнала
от камъка твоята плът, знам, но
само че вече и камъкът
от твоят въже малко пламна.
Строши се, нафраска се с ръбове,
изрони се, рухна злокобен.
А бе скъпоценен, без жлебове...
И кой го направи надгробен?
Кой смля го във хромела, лудия?
Кой в трошлек докрай го разнищи?
Отврѣх небесата на чудото
кой ритна го в трапа от нищо?
Аз съм ти камък на шията.
Но ти си ми в него въжето.
Хвърли ме. Спаси ме. Строши я там
брънката зла и проклета!
От мен отърви се, захвърлай ме.
Но първо кажи ми, но право,
примка или пък огърлица
от мойто въже си направи?

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8611>]